

FALAK, KÜSZÖBÖK...

Akit az orvos ágyba küld, parancsol,
veszett dühében életével pancsol;

mert kipihente minden porcikáját
s inkább már attól sajog csontja, fáj át.

A könyvek lapja súlyosabb a kőnél:
egy kép, hasonlat elég már, hogy bögjél,

s figyeld magad, mint kerge hipochonder,
kit elevenül félelme boncol fel.

Mozgásod útját két ajtónyitással
falak, küszöbök szabdalják most által,

ha enni kérsz, ha szükségedre mászol:
biztos jelek, hogy megvagy még, te bátor.

Húzna pedig sok dolgod, ami vár még,
s ágynak hökkent a kényszerű utánvét,

a megkopás, a számla – fizetetlen.
Bolond, éghettél volna csöndesebben,

mert így se vagy jobb, úgy se lennél másabb.
Szüless meg újra, kérd halott anyádát!

Az ablakon túl harsogó tavaszban
párizk az élet vígan, takaratlan,

s a szobában a süket tárgyak árnya
alábukik a csöndbe, hallgatásba.

LADÁNYI MIHÁLY

A MŰ

S hogy senki ne legyen magára hagyatva:
a kanári születésnapján kapott egy macskát,
s akit mindeddig nem őrzött senki sem,
hát az őrt kapott természetesen.

Már csak ez volt bevégezetlen a Világból,
s most az isten kedvtelve nézegette,
aztán körültekerte szögesdróttal,
hogy holmi gonoszság kárt ne tehessen benne.

SZEMBEN

Valaha fényképeteket rejtegettük az iskolakönyvben,
rólátok beszélgettünk a vasárnapi istentiszteleteken
és a vizeldékben
csókjaitok ízét vittük magunkkal a táborokba,
és szívünk fölött, a zubbonyzsebben rongyosodtak szét
kusza, kislányos leveleitek.

S most, hogy itt ülünk veletek szemben
mindazt, ami ért valamit az ifjúságból
a bíróság nem veszi figyelembe.

NÉZEM

Nézem, hogyan vándorolnak el szavaim.
Kicsi öregemberek viszik
kabátjuk alatt a szélben —
Valami emléket sejtenek szavaimban
s viszik magukkal észrevétlen.
Otthon a jó meleg konyhában
fáradt szemük elé teszik,
szavaim fellobognak, és ők
hogy mégis érdemes volt, azt hiszik —
És szomorú, tésztás húsú asszonyok szorongatják
izzadt kezükben szavaimat,
s agyonmosott lepedőkön énekelek fel, akár
learatott mezők felett
a madarak —

Őket nézem,
ha fényes tollat keresek
hogy még szívükhöz
akarjanak szorítani.
Mert az történt velem,
hogy nekem is kell már
vigasztalónak valami.

PAKOLITZ ISTVÁN

A LEKTOR DILEMMÁJA

Bizony, nem könnyű
megítélnem:
Másolni tud már,
írni még nem.